

de bedre Kornpriser og Landeiendommens Beskaffenhed, og Sligt kan Lovgiveren ikke tage Hensyn til; men han bør vogte sig for at indføre Bestemmelser i Loven, som kunne foranledige overlede Handler til Skade for en stor Deel Statsborgere. En overflødige Masse af Sølv og Guld kunde ogsaa gjøre, at Landeiendommene ville holde sig i Priis, ja endogsaa stige endnu højere; dette vil i saa Fald ikke bevise Andet end den gamle Sætning, at „et velbyrket Jordegods er det bedste Gjemmested for Capitaler.“

At dette Forslag altfor meget er til Fordeel for Fæsterne, er den Anse, man gjentagende har ført, og som vel ogsaa skulde begrunde Uendringsforslagets Fald. Man har saaledes sagt, at der vilde komme blot til at mangle den nødvendige Concurrence, at Bønderne vilde byde en Spotpris for deres Gaarde, naar de vidste, at de kun kunde sælges til dem selv eller deres Børn; men dette erstattes ved den større Lust, der i Særdeleshed i den senere Tid er vakt hos Bonden til at blive Selveier, ved Attraaen hos ham efter selv at nyde Fordele af de Forbedringer paa Gaard og Lod, som en rigere Afgrøde i de sidste Decennier, bedre Kornpriser, Dpdagelser og gavnlige Opfindelser, hvorved Jorden kan dyrkes ligesaa godt med mindre Arbeidskraft, give ham Gyne til at udføre. Den, som har boet i længere Tid blandt dem, kunde ogsaa føie til: Exemples Indflydelse og Magt, og den Kjærlighed til Fødestedet, som fornemmelig findes hos dem, og som gjør, at de helst ville blive i den Egn, hvor de ere fødte, og ikke ønske at komme længere bort end at de kunne see Kirketårnet i deres gamle Fødesogn. Men det Allervigtigste, som skulde bevæge Fæsterne til at indlade sig paa en Handel saasnart som muligt, er Frygt for, at Gaarden ved Fæsteforandring skal gaae bort fra deres Børn. Denne Frygt vil ikke ophøre ved Tanken om det Billighedsystem, som hidtil har været fulgt paa Godserne; Exempler ville snart lære, at den vil bløse nærmest til Fæstet, der snarest vil blive istand til at blive Kjøber af Gaarden. Skulde nu disse Ting ikke opveie en passende Concurrence af fremmede Kjøbere? Og paa den anden Side, hvor svækkende for Arbeidslysten, hvor hãm-

mende for Forbedringer baade paa Gaard og Jordlod, hvor tilskyndende til at tage den bedste og sidste Kraft af Jorden, inden den gaaer over til fremmed Eie, hvor nedslaaende med Hensyn til deres Børns Fremtid vil det ikke være, om denne Begunstigelse ikke indrømmes? Naar jeg endelig har hørt Stemmer her i Salen, som have tiltalt mig, da skal ogsaa jeg minde om, at det ikke blot kommer an paa den pecuniaire Interesse, men at det dog er en kjær Tanke, at kunne boe blandt Folk, som vidste at fortælle om deres Forfædres Dmhu for dem, og at befordre deres Vel, som de havde kjendt fra deres Barndom af. Naar jeg har læst i de Forslag, som ere gjorte til Landboreformer af den forhenværende Indenrigsminister, og som har kunnet komme til Alles Kundskab, som interessere sig derfor, at statsøkonomiske og politiske Hensyn fordre, at Fæstebaandet fjernes, og at dette ikke kan stee retfærdigere paa anden Maade end derved, at den forøgede Værdi, som Gaardene ville faae ved Fæstetvangens Ophør, tilfalde eller tiltæktes Fæsterne eller deres Efterladte, og den arede nedsatte Landocommissionens Medlemmer ogsaa have billiget, at Staten overlod dem det saaledes, saa maade De ikke undre dem, mine Herrer! over, at jeg, naar jeg stiller mig Besøerne af meer end 62,000 Edr. Hartkorn for Die, da tænker paa, at Fæste kunde overgaae til Selveiendom paa en saa lempelig Maade som muligt. Ogsaa jeg erkjender i Almindelighed Selveiendoms Fortrin for Fæste, men alligevel forekommer det mig, at Fæsteforholdet nu, da Hovretiet enten er eller snart kan blive afløst, ikke er fordærveligt. Det er med disse Bemærkninger jeg skulde anbefale Uendringsforslaget til det arede Things notere Overveielse.

Blechingberg: Naar jeg har sluttet mig til det Lovforslag, som her foreligger, har det været, fordi jeg var gjennemtrængt af et levende Dnsse om at fremme Selveiendom gennem frivillige Contracter, idet jeg anseer det for at være et ligesaa stort Gode, som jeg vilde ansee det for en Ulykke at fremtvinge Selveiendom. Det er nu min Mening, at den Hensigt, som jeg saaledes gaaer ud fra, idet jeg erklærer mig for Lovforslaget, vil